

"गोड मुलानो, बाबा जवळ जे सामान आहे, त्याचा पुरण अंत तुमहाला मिळाला आहे. तुम्ही त्याला धारण करा आणि करवून घ्या."

- परश्रव:- तरिकालदरशी बाबा नाटकाच्या आदि, मध्य, अंताला ओळखून पण उद्याची गोष्ट, आज सांगत नाहीत, का?
- उत्तर:- बाबा म्हणतात, मुलानो, जर मी पहिल्या पासूनच सांगितले तर नाटकातील मजाच निघून जाईल. हा कायदा नाही. सर्व काही ओळखून पण मी नाटकाच्या वश आहे, अगोदर सांगू शकत नाही. त्यामुळे काय होईल, तुम्ही त्याची चिंता सोडून द्या.
- गीत:- मरना तेरी गली मे....

ओमशांती:- ते पारलौकिक पिता आत्म्याचे आहेत. आत्म्या बरोबर बोलतात. त्यांना मुलानो, मुलानो म्हणण्याचा अभ्यास झाला आहे. जरी शरीर मुलीचे आहे, परंतु आत्मा तर सर्व मुलेच आहेत. प्रत्येक आत्मा वारसदार आहे, म्हणजे वारसा घेण्याचे हक्कदार आहेत. बाबा येऊन सांगत आहेत, मुलानो, तुम्ही प्रत्येक जण वारसा घेण्याचे हक्कदार आहात. बेहदच्या बाबांची फार आठवण करायची आहे. यामध्येच मेहनत आहे. बाबा परमधाम मधून आले आहेत, आमहाला शिकविण्यासाठी. साधु सत तर आपल्या घरातून येतात किंवा कोणी गावा कडून येतात, बाबा तर परमधाम वरून येऊन आमहाला शिकवितात. हे कोणाला माहित नाही. बेहदचे बाबाच पतित-पावन, गोंडफादर, ईश्वरीय पिता आहेत. त्यांना ज्ञानाचे सागर पण म्हटले जाते. सर्वोच्च सत्ता आहे ना. कोणते ज्ञान आहे? ईश्वरी ज्ञान. बाबा मनुष्य सृष्टीचे बीजरूप आहेत. सतचित आनंद स्वरूप आहेत. त्याची फार मोठी महिमा आहे. त्याच्या जवळ हे वखवर (सामगरी) आहे. कोणाकडे दुकान असेल तर म्हणतात, आमच्या दुकाना मध्ये हे नमुने आहेत. बाबा पण म्हणतात, मी ज्ञानाचा सागर, आनंदाचा सागर, शांतीचा सागर आहे. माझ्या जवळ हे सर्व सामान तयार आहे. मी संगमयुगा वर येतो, वाटप करण्यासाठी. जे काही माझ्या जवळ आहे, सर्व वाटप करत आहे. मग जेवढे जो धारण करेल किंवा जेवढा पुरुषार्थ करेल, मुले जाणत आहेत, बाबा जवळ काय काय आहे, आणि ततोत जाणत आहेत आज-काल कोणाला कोणी आपला अंत सांगत नाहीत. गायन पण आहे कि, कोणाचे माती मध्ये दबून जाईल... या सर्व आताच्या गोष्टी आहेत. आग लागून सर्व काही नष्ट होईल. राजा जवळ फार मोठ्या मजबूत गुफा असतात, जरी भूकंप झाला, जोराने आग लागली, तरीही आतून बाहेर निघू शकतात. तुम्ही मुले जाणत आहात, येथील कोणती पण वस्तू तेथे कामाला येत नाही. खाणी पण सर्व पहिल्या पासून भरपूर होऊन जातात. सायनस पण अत्याधुनिक बनून तुमच्या कामाला येत आहे. तुम्हा मुलांच्या बुद्धी मध्ये हे सारे ज्ञान आहे. मुले जाणत आहेत, आमही सृष्टीच्या आदि, मध्य, अंताला जाणले आहे. बाकी अंताचा थोडा तुकडा आहे, त्याला पण ओळखू शकाल. बाबा पहिल्या पासूनच कसे काय सांगू शकतील. बाबा म्हणतात, मी पण नाटकाच्या वश आहे. जे ज्ञान आता पर्यंत मिळाले आहे, ते नाटका मध्ये नोंदलेले आहे. जो सैकंद निघून गेला त्याला नाटक समजले पाहिजे. बाकी उद्या जे होणार आहे ते पाहिले जाईल, उद्याची गोष्ट आज सांगू शकणार नाहीत. या नाटकातील रहस्याला मनुष्य समजत नाहीत. कल्पाचे आयुष्यच किती लांबलचक केले आहे. या नाटकाला समजण्याची पण हिंमत पाहिजे, आम्हा मेली तरी हलवा खावा, म्हणजे ज्ञान मुरली एका असे समजतात कि, मेल्यानंतर जाऊन दुसरा जनम घेतील. आमही रडायचे कशासाठी? बाबांनी सांगितले आहे, वर्तमानपत्रा मध्ये तुम्ही लिहू शकता. ही प्रदर्शनी आज पासून पाच हजार वर्षांपूर्वी, या तारखेला, या ठिकाणी, याच रितीने झाली होती. जगाच्या इतिहास भूगोलाची पुनरावृत्ती होत आहे. असे लिहिले पाहिजे, ते तर जाणत आहात. ही दुनिया बाकी थोड्या दिवसासाठी आहे. हे सर्व नाहीसे होऊन जाईल. आमही तर पुरुषार्थ

करून विकरमाजीत बनून मग दवापार पासून विकरम सवत सुरू होईल, म्हणजे विकरम करण्याचा सवत. यावेळी तुमही विकरमा वर विजय प्राप्त करत आहात, तर विकरमाजीत बनून जाता. पाप करमाला श्रीमताने जिंकून, विकरमाजीत बनायचे आहे. तेथे तुमही आतमा अभिमानी बनत आहात. तिथे देह अभिमान असत नाही. कलियुगा मध्ये देह अभिमान आहे. सगमयुगावर तुमही देह अभिमानी बनत आहात. परमपिता परमात्म्याला ओळखत आहात. हा शुद्ध अभिमान आहे. तुमही ब्राह्मण सरवात उंच आहात. तुमही सर्वोत्तम ब्राह्मण कुलभूषण आहात. हे ज्ञान फक्त तुमहाला मिळत आहे. दुसरे कोणाला मिळत नाही. तुमचे हे सर्वोत्तम कुळ आहे. गायन पण आहे कि, अतींद्रियसुख गोपीवलभच्या मुलांना विचारा. तुमहाला आता लाँटरी मिळाली आहे. कोणती वसतू मिळाली तर त्याची एवढी खुशी होत नाही. जेव्हा गरीबा पासून सावकार बनता, तर खुशी होते. तुमही पण ओळखत आहात, जेव्हा आमही पुरुषार्थ करू तेव्हा बाबा कडून राजधानीचा वरसा घेऊ. जो जेव्हा पुरुषार्थ करेल तेव्हा प्राप्त होईल. मुख्य गोष्ट बाबा सांगत आहेत, मुलांनो, आपल्या अतिप्रिय बाबाची आठवण करा. ते सरवाचे अतिप्रिय पिता आहेत. ते येवून सरवांना सुख शांती देत आहेत. आता देवी-देवतांची राजधानी स्थापन होत आहे. तिथे राजा राणी म्हणत नाहीत, तिथे महाराजा महाराणी म्हणतात. जर भगवान भगवती म्हटले, तर मग यथा राजा राणी तथा परजा. सर्व भगवान भगवती होऊन जातील. त्यामुळे भगवान भगवती म्हटले जात नाही. भगवान एक आहे. मनुष्याला भगवान म्हटले जात नाही. सूक्ष्मवतन वासी ब्रह्मा, विष्णू, शंकर ला पण देवता म्हणतात. स्थूलवतन वासीला आमही भगवान भगवती कसे म्हणावे? सर्वोच्च आहे मूलवतन मग सूक्ष्मवतन, हे तिसऱ्या क्रमांकाचे आहे. हे तुमच्या बुद्धी मध्ये राहिले पाहिजे. आमहा आत्म्याचे पिता शिवबाबा आहेत. मग शिक्षक पण आहेत, गुरु पण आहेत, सोनार, बॅरिसटर इत्यादी सर्व आहेत. सरवांना रावणाच्या तुरुंगातून सोडवत आहेत. शिवबाबा किती मोठे बॅरिसटर(वकिल) आहेत. तर अशा पित्याला का विसरले पाहिजे? असे का म्हणतात, बाबा आमही विसरून जातो. मायेचे वादळ फार येतात. बाबा म्हणतात, हे तर होणारच आहे. काही तर मेहनत करावी लागेल ना. हे मायेची युद्ध आहे. तुमहा पांडवाचे कोणत्या कौरवा बरोबर युद्ध झालेले नाही. पांडव कसे युद्ध करतील. मग तर हिंसक होऊन जातील. बाबा कधीही हिंसा शिकवित नाहीत. काही पण समजू शकत नाहीत. खरे तर आमचे कोणतीही युद्ध नाही. बाबा फक्त युक्ती सांगत आहेत कि, माझी आठवण करा, तर मायेचा आघात होणार नाही. यावर पण एक गोष्ट आहे, त्यांना विचारले, अगोदर सुख पाहिजे का दुःख? तर म्हणाला सुख. दुःख सतयुगा मध्ये नसते.

तुमही ओळखले आहे, यावेळी सर्व सीता रावणाच्या शोक वाटिके मध्ये आहेत. ही सारी दुनिया सागराच्या मध्ये लंका आहे. आता सर्व रावणाच्या जेल मध्ये पडले आहेत. सरवांची सदगती करण्यासाठी बाबा आले आहेत. सर्व शोक वाटिके मध्ये आहेत. सवर्गा मध्ये सुख आहे, नरका मध्ये दुःख आहे. याला शोक वाटिका म्हणतात. ते अशोक स्वर्ग आहे. फार मोठे अंतर आहे. तुमहा मुलांना पर्यटन करून बाबाची आठवण करायची आहे. तर खुशीचा पारा चढेल. बाबाच्या मतावर नाही चालला, तर सावतर आहात, मग परजे मध्ये जातील. सख्खे असाल तर राजधानी मध्ये येतील. राजधानी मध्ये येवू इच्छिता तर श्रीमतावर चालले पाहिजे. कृष्णाची मत मिळत नाही. मत पण दोनच आहेत. आता तुमही श्रीमत घेत आहात, मग सतयुगा मध्ये त्याचे फळ भोगाल. परत व्हापर मध्ये रावणाची मत मिळते. सर्व रावणाच्या मतावर असुर बनले आहेत. तुमहाला ईश्वरीय मत मिळत आहे. मत देणारे एकच बाबा आहेत. ते ईश्वर आहेत. तुमही ईश्वरीय मतावर किती पवित्र बनत आहात. पहिले पाप आहे, विषय सागरा मध्ये गटागळ्या खाणे. देवता विषय सागरा मध्ये गटागळ्या खात नाहीत. म्हणतात, काय तिथे मूल होत नाहीत. मूल का होत नाहीत, परंतु ती निरविकारी दुनिया आहे, संपूर्ण निरविकारी. तिथे कोणते विकार असत नाहीत. बाबांनी सांगितले आहे. देवता फक्त आत्म अभिमानी आहेत, परमात्म अभिमानी नाहीत. तुमही आत्म अभिमानी पण आहात आणि परमात्म अभिमानी पण आहात. अगोदर दोनही नव्हता. सतयुगा मध्ये परमात्म्याला ओळखत नाहीत. आत्म्याला ओळखतात कि, आमही आत्मा हे जुने शरीर सोडून मग जाऊन नवीन शरीर घेऊ. अगोदरच माहित पडते. आता जुने सोडून नवीन घ्यायचे आहे. मुलगा होतो, तरी पण अगोदरच

साक्षात्कार होतो. योगबळाने तुमही सार्या विश्वाचे मालक बनत आहात. तर काय योगबळाने मुलं होऊ शकणार नाहीत. योगबळाने कोणत्या पण वस्तूला तुमही पावन बनवू शकता. परंतु तुमही आठवण विसरून जाता. काही ना अभ्यास होऊन जातो. सन्याशी लोक पण असे आहेत, ज्यांना भोजनाचे महत्त्व राहतं, त्यावेळी मात्र म्हणून परत खातात. तुमहाला पण पथ्य सांगितलं आहे. काही पण मांस, दारू प्यायची नाही. तुमही देवता बनत आहात ना. देवता कधी कचरा पट्टी खात नाहीत. तर असे पवित्र बनायचे आहे. बाबा म्हणतात, माझ्या वंदारे तुमही मला ओळखल्या मुळे सर्वकाही ओळखत आहात. मग ओळखण्याचे काहीच राहणार नाही. सतयुगा मध्ये शिक्षण पण दुसरं असतं. या मृत्युलोकातील शिक्षणाचा अंत आहे. मृत्यू लोकातील सारा कारभार नाहीसा होऊन, परत अमर लोकांची सुरुवात होईल. एवढा मुलांना नशा चढला पाहिजे. अमर लोकांचे मालक होतो. तुमहा मुलांना अतींद्रियसुख, परमसुखा मध्ये राहायचे आहे. परमपिता परमात्माची आमही मुलं आहोत, अथवा विद्यार्थी आहोत. परमपिता परमात्मा आमहाला आता घरी घेऊन जात आहेत. यालाच परमानंद म्हटलं जातं. सतयुगा मध्ये या गोष्टी असत नाहीत. या तुमही आता ऐकत आहात. यावेळी ईश्वरी परिवाराचे आहात. आताचेच गायन आहे, अतिंद्रियसुख गोप गोपींना विचारा. परमधाम मध्ये राहणारे, बाबा येऊन आमचे पिता, शिक्षक, गुरु बनत आहेत. तिघे पण सेवधारी आहेत. कोणता अभिमान ठेवत नाहीत, म्हणतात, मी तुमची सेवा करून, तुमहाला सर्व काही देऊन, निरवाण मध्ये जाऊन बसतो. तर सेवधारी झाले ना. वहाइसराय इत्यादी नेहमी सही करतात तर आज्ञाकारी सेवधारी लिहितात. बाबा पण निराकार निरहंकारी आहेत, कसे बसून शिकवित आहेत. एवढे उच्च शिक्षण आणखीन कोणी शिकवू शकणार नाही. एवढे मुद्दे कोणी देऊ शकणार नाहीत. मनुष्य तर ओळखू शकत नाहीत. यांना कोणत्या गुरुने शिकविले नाही, गुरु असेल तर अनेकांचा असेल. एकाचा असेल काय? हे बाबाच पतितांना पावन बनवित आहेत. आदि सनातन देवी धर्माची स्थापना करत आहेत. बाबा म्हणतात, मी कल्प कल्प, कल्पाच्या संगमयुगा वर येतो. म्हणतात ना, बाबा आमही कल्पा पूर्वी पण भेटलो होतो. बाबा येऊन पतितांना पावन बनवितात, तेही एकवीस जनमासाठी. तुमहा मुलांना पावन बनवित आहे. तर ही सर्व धारणा केली पाहिजे, मग सांगितलं पाहिजे. बाबांनी काय समजावलं. बाबा कडून आमही भविष्य 21 जनमाचा वरसा घेत आहोत. हे आठवणीत ठेवल्याने, खुशी मध्ये राहाल. हा परम आनंद आहे. मास्टर नॉल जफुल, ब्लीसफुल हे सर्व वरदान बाबा कडून आता तुमहाला मिळत आहेत. सतयुगा मध्ये तर बुद्धू बनाल. या लक्ष्मी नारायणा ला तर काही पण ज्ञान नाही. त्यांना असतं तर परंपरेने चालत आलं असतं. तुमच्या सारखा परमानंद देवता ना पण मिळू शकत नाही. अच्छा.

गोड गोड फार वरषांनी भेटलेल्या मुलांप्रति मात पिता बाप दादाची प्रेमपूर्वक आठवण आणि सुप्रभात. आत्मिक पित्याचा आत्मिक मुलाला नमस्ते.

धारणेसाठी मुख्य सारांश:-

1. (१) देवता बनण्यासाठी खाण्या पिण्याची फार शुद्धता ठेवली पाहिजे. फारच पथ्य पाळून चालायचे आहे. योगबाळा ने भोजनाला दृष्टी देऊन, शुद्ध बनवून स्विकार करायचा आहे.
2. (२) परमपिता परमात्म्याची आमही मुलं, किंवा विद्यार्थी आहोत. ते आता आमहाला आपल्या घरी घेऊन जाणार आहेत. या नशे मध्ये राहून परमसुख, परमानंदाचा अनुभव करायचा आहे.

वरदान:- सवतःच्या टेन्शन वर अटेन्शन (तनावार लक्ष) देऊन, विश्वाचे टेन्शन नाहीसे करणारे, विश्व कल्याणकारी भवः  
जेव्हा दुसऱ्या प्रती जास्त आटेन्शन दिलं तर सवतःमध्ये टेन्शन चालतं. त्यामुळे विसतार करण्या पक्षा सार सवरूपा मध्ये स्थिर राहा. अनेक विचारांना सामावून, चांगलं थोडंच सकल्प करा. प्रथम आपल्या टेन्शन वर अटेन्शन द्या, तेव्हा विश्वा मध्ये जे अनेक प्रकारचे टेन्शन आहे, त्यांना समाप्त करून, विश्व कल्याणकारी बनू शकाल. प्रथम सवतःच सवतःला पाहा. आपली सेवा प्रथम करा. आपली सेवा केल्यानंतर दुसऱ्याची सेवा सवतः होऊन जाईल.

बोधवाक्य:- योगाची अनुभूती करायची असेल तर दृढतेच्या शक्तीने मनाला कंट्रोल करा.

|| ओम शांती ||

ओम शांती.